

ЧОТИРИ сини росли-годували Дем'ян та Феверонія Рижі. В маленькій, тісній хатині на хуторі побіля Канонич. Якось, по переписку, завітала до них сільська дівчина Галія Волочнюк. Симпатична, русява, говірка.

— Ой, і куди ж то ваші хлопці невісток приведуть, коли поженяться, — пожартувала, оглядаючи помешкання.

— А ось ти одного забереш і вже менше буде, — сміючись, відповіла мудра селянка.

І ніби в воду дивилася. Бо трапилось так, що невдовзі Галину дійсно засватав один з її синів — Андрій, а там і весілля справили — якраз сорок років тому. А, здається, ніби вчора.

Всього довелося звідати за ці літа. Працювали від зорі до зорі, п'ять років ось цей будинок зводили. Дітей погодували-вивчили, вищу освіту обом дали. Юрій — економіст, працює зараз в райдержадміністрації. Ольга, яка з відзнакою закінчила Київський торгово-економічний інститут, живе з сім'єю в Острозі. І внучата улюблені підросли. Здавалося б, можна уже й розслабитись, будучи на пенсії, а вони й не думають відпочивати, все у турботах...

Андрій Дем'янович виносить цілу паку посвідчень (усе тут на відмінно), дипломів: до всього мав інтерес сільський хлопчина. А починав, одразу після служби в армії, із Сарненської школи механізації. Отож спочатку працював в колгоспі, потім були різні курси, згодом — підвищення кваліфікації і, нарешті, "червоний" диплом бухгалтера. І робота: спочатку в селі, потім у Володимирці в райпобуткомбінаті (головним), а в останні роки викладачем бухгалтерської справи в профтехучилищі. Тут теж знадобився багатий практичний досвід Андрія Дем'яновича.

Та й ряд інших

захоплень має цей цікавий чоловік, серед них і столярвання. Оживає-співає у нього будь-яке дерево: дуб, липа, осика...

— Невмілому руки не болять, — каже Андрій Дем'янович, — і охоче по-

який свого часу славився в районі та області. Боляче ветерану, що не до пісень стало людям.

ГЕЙ, ЛІТА, гей, літа, стрімко так не летить. Гей, літа, гей, літа, зачекайте на мить. Та проходите ви,

районну та обласну Книги пошани. Дошки пошани — все це назавжди залишиться з нею, бо були це найкращі роки, віддані улюбленій справі і людям.

В СЕЛІ в будь-яку пору вистачає роботи. Тож за

пасічниками, поки зрозуміли усі тонкощі нової справи. Сьогодні вже може вчити інших початківців. Захоплює розповідає про своїх не втомних золотокрилих тру дівниць, про їхні повадки. раптом хитро так запитує:

— Ви чули, як співає бджолина матка? Ні? Ото то й воно!.. Це незвичайна мелодія, здається, ніби струна натягнута дзвенить і це не просто так. Цим співом хазяйка вулика сповіщає, що в її сім'ї все спокійно.

А рої? Ви знаєте, як піймати рої? На подвір'ї Рижих росте стара груша метрів так до восьми висотою. І якось на саміснійкй верхівці її зачепився живий рухливий клубок, в якому нараховується більше сорока тисяч бджіл... Всю свою кмітливість мусив проявити пасічник, щоб примусити рої повернутися у вулик. З цієї роботою успішно справляється й сама Галина Агафонівна. Вона надійна помічниця чоловіка у цій справі. Адже одному зовсім непросто вести таке неспокойне господарство, яке потребує і часу, і вміння, і терпіння.

Ось і нині вони вже відкрили "сезон". Провели весняну очистку різнокольорових хатинок, затишно розміщених поміж вишень та яблунь, підгодували їх мешканців антибіотиками для профілактики, порадили, що зимівля пройшла успішно.

ЗНОВУ буйним цвітом завітнував старий сад, а там і літо не забариться, і турбот побільшає. Та вони сторицею віддячать працювотому подружжю солодким янтарним взятком. І родині вистачить, і всім бажаючим цього цілющого, пахучого нектару.

Ласуйте, люди добрі, на здоров'я, а дому цьому гостинному і його господарям — на щастя, на добро.

С. ХУТКА.
с.Каноничі.

На знімку: Андрій Дем'янович та Галина Агафонівна РИЖІ на пасіці.

Фото С. Дуляницького.

Розкажу
про хорошу сім'ю

Ви чули, як співають бджоли?



казує меблі, зроблені ним надійно і добротню, — трюмо, ліжка звичайні і двоярусні (це для внучат, коли на літо приїздять), дивани.

Він і штукатур-муляр, грубку чи плиту он яку "вималює" по-своєму "проєкту". Планує синову хату, в будівництво якої теж свій хист уклав, у "шубу вдягнути".

А ще в душі Андрія Дем'яновича живе-нуртує пісня. Українська народна найбільше хвилює його, недарма ж п'ятнадцять літ співав у сільському хорі,

мов кризь пальці вода... Гей, літа, гей, літа...

— Як же швидко вони біжать, — посміхається Галина Агафонівна.

Гарна жінка, зміла господиня, вона звикла до непосидючого характеру чоловіка, тож і радощі сімейні і незгоди завжди ділили навіпіл. Справлялася і вдома, і в магазині, де працювала майже тридцять років. Її звали і поважали не тільки в рідному селі, бо була відмінним спеціалістом. Десятки грамот, подяки, почесні знажки, занесення в

звичкою, виробленою роками, встає подружжя зі сходом сонця. Корівчину пораять, поросят, птицю, а потім Андрія Дем'яновича чекає ще одне його "хоббі" — бджоли. Розпочавши з двох вуликів, має він зараз до тридцяти. Вже й інших любителів наділив у Кідрах, Озері, Млинові.

Цікава, копітка робота, захопивши кілька років тому, стала другим після бухгалтерії покликанням Андрія Дем'яновича. Довелось передплачувати спеціальну літературу, спілкуватися з досвідченішими